

Ongeremde kinderpraat

De weg zoeken of de weg vinden?

Ahhh, heerlijk die voorbije zomervakantie! Er was een tijd dat ik tegen vakanties opzag. Je kleuters, peuters en een baby 2 volle maanden (62 dagen!) moeten 'entertainen'. En ook nog het huishouden moet proberen te doen, dan is vakantie niet de periode van rust, luieren, niks doen, van alles doen, doen waar je zin in hebt.

Maar hé, die periode ligt al achter ons. Dus voor alle mama's die daar nog niet zijn, ooit worden vakanties echt wel vakanties!

Dit jaar deden we niet zo veel spectaculaire uitstappen. Of hadden we geen propvolle weken met vrienden en vriendinnetjes. Dit jaar kozen we voor veel tijd voor elkaar, veel tijd voor klusjes in en rond ons huis. Veel tijd om onze nieuwe plaats in het gezin te vinden (en bijhorende verantwoordelijkheden). Veel ruimte om ook eens goed te kletteren en weer goed te maken.

Veel kansen om te groeien als gezin en team... en het deed ons goed!

Uiteraard begaven we ons wel af en toe buiten de veilige omheining van onze tuin. Want één van onze favoriete gezinsactiviteiten (wel vaak zonder papa) is 'express-verdwalen-in-het-bos-en-dan-de-weg-terug-naar-huis-zoeken'. Het principe is heel

eenvoudig, je vult rugzakjes naargelang je denkt lang of kort te verdwalen (wij bereiden ons altijd voor op het ergste 😊). Je schakelt op je gsm de gps-functie in en start een wandeling (wij zijn fan van van polarbeat). Dan kan je op kaart kijken tot op 1m nauwkeurig en je vertrekt...

Wij hebben hier het geluk om na 100 meter al aan de rand van de bossen van Prins De Merode te staan. Dus op een goede dag (die wat warm beloofde te worden) vulden we alle drinkflessen en verdeelden die over 2 rugzakken. Appelen en wat snoepjes (van nieuwjaarszingen (= limburgs gebruik, nvdr.)) kwamen bovenop de drinkflessen terecht en daar bovenop kwam nog een bananenbrood, netjes in aluminiumfolie verpakt, gekregen van een vriendin die op bezoek was. Ik stuurde nog snel een bericht naar een andere vriendin met onze plannen van de namiddag en kreeg meteen een whatsappje terug: "Toch niet

met dit weer? Ze voorspellen buien en onweer. Hier is 't al aan het donderen!"... Euhm, ik stak mijn hoofd even buiten, spitste mijn oren en kon echt geen donderslag horen. Bovendien smelten we niet van wat regen, het was bijna 30°C! Ik meldde even dat er een kleine kans was op onweer, maar dat ik dacht dat het wel zou meevallen. Rafaël zei moedig: *"Maar onweer is niet erg. Dat is allemaal water en wolken die botsen, dat is niet gevaarlijk, toch?"* Erg moedig van hem, want eigenlijk weten we allemaal dat hij wél bang is van onweer, bliksem en donder, maar uiteraard wil hij niet onderdoen voor de vier andere avonturiers. Eli: *"Maar als het onweert mogen we toch niet onder een boom gaan staan? Dat staat toch in alle boeken?"* Mama: *"Ik denk niet dat dat*

geldt als je in een bos bent. Daar zijn veel bomen. Toch?"... Eli haalde zijn slimme telefoon boven en we concludeerden dat een alleenstaande boom niet veilig is, en veel bomen in het bos veiliger... al moesten we wel opletten voor omvallende bomen.

De achterdeur ging open en we zetten letterlijk 20 stappen tot aan het einde van onze oprit toen de donder knalde en het begon te regenen! We kregen de slappe lach en spurten terug naar binnen. Door de glazen achterdeur keken we naar de dikke druppels die het terras raakten en bijna onmiddellijk verdampten! Na 5 minuutjes was de mini-bui al over en we stapten weer in een treintje, de achterdeur uit... Helaas, nog 2x herhaalde zich het voorgaande scenario....

Maar de rugzakken waren gevuld, de gps stond aan, dus daar gingen we. We bereikten de rand van het bos met een droge outfit... Knal, boem... We keken vlug om ons heen en na een zorgvuldige analyse van de ondergronden van de boomsoorten kwamen de kinderen tot de vaststelling dat tamme kastanjes de beste schuilplaats boden. Daar stonden we weer, met z'n zessen onder een boom. We besloten dat we elke keer als we moesten schuilen, een selfie zouden nemen...

Uiteindelijk raakten we toch goed vertrokken. Bij elk kruispunt of elke splitsing mocht een ander gezinslid de richting bepalen. Na een tijdje zei onze oudste slimme-telefoon-bezittende zoon: *"Hé, ik zie dat we bijna aan de andere kant*

van het bos zijn, waar we een ijsje kunnen eten!" ... tik tik tik, schuif, swipe, tik tik tik... "en ze gaan over 5 minuutjes open!" Deal, het was warm, we waren al 4km door de bossen aan het sloffen, de kinderen waren flink, het was verdiend! Het recht op 'ik-mag-de-weg-kiezen-bij-het-volgende-kruispunt' werd opgeheven. Eli loodste ons via de kortste weg tot bij de ijsjes. We kwamen de hoek om, ik zag geen auto's staan. Mijn maag kneep al samen, we keken aan het raam: "Jaarlijks verlof van 14 juli tot 29 juli!" Abel gromde en brulde krachtig en gooide zijn regenjas met kracht op de grond. De tranen rolden over zijn wangen... "Dit is niet eerlijk, Eli had gekeken, ze waren open! Het stond zo op 't internet!" Mama: "Lieve schat, dit kon ik echt niet op voorhand weten. Hier heeft niemand van ons toch schuld aan? Zullen we straks thuis een

ijsje eten? Er zitten er nog in de diepvries." Na wat wijze lessen in omgaan met teleurstelling, frustraties uiten op een 'gezonde' manier, relativeren van een ijsje, kwam Micha met een verzachtende oplossing: "Hier een beetje verder is er toch een tuincentrum? Zouden ze daar geen ijsjes hebben?" "Ik vrees van niet, maar we kunnen gaan kijken." Ze hadden geen ijsjes... wel basilicumplantjes, hortensia's, fruitbomen, zaailbonen, mezenbolletjes, schoppen... én frisse flesjes frisdrank!

We hadden onze moed hervonden en energie opgedaan, dus we trokken weer de bossen in. Daar zagen we een parcours met wegwijzers. Er hoorden allerlei opdrachten bij: verzin je eigen beestenkreet, camoufleur jezelf met takken en bladeren, zet zandstrepen op je gezicht, trek

je schoenen uit en wandel tot het volgende punt... We zagen ook nog een vleermuizenhotel en een boom die met zijn spierballen stond te rollen (zie foto's).

We namen nog een pauze op een boomstam en we zagen heel wat dikke mestkevers kruipen, van die mooie, blinkende, blauwe. Ik vroeg: "Wie wil er eentje pakken om over zijn hand te laten kruipen?" Juda: "Maar eiihhhh, mama, dat is kei onhygiënisch, het zijn wel MESTkevers. Die leven in mest en mest is toch kaka en dat moeten we dan toch niet pakken? Da's vies!" Ik kijk even rond en zie ze nu niet bepaald op stinkende uitwerpselen zitten, "Euhmmm..." Eli: tik tik tik, swipe, tik tik tik, schuif: "Nope, geen probleem, het zijn de larven die van mest leven, de volwassen kevers

“... we praatten na over wat we leerden, wat we ontdekken, hoe we als broers met elkaar moeten leren omgaan.”

niet.” Twijfelend namen we er toch eentje op onze arm. Ze kriebelen als meikevers met hun weerhaakjes op hun pootjes. Rafaël was over het algemeen niet happig op kevers, spinnen, kriebelbeestjes met pootjes, maar moedig pakte hij er toch eentje van de grond. En terwijl het arme kevertje bijna van zijn arm schudde van het beven, zei hij moedig: “Kijk, toch mooi hé, en die is helemaal niet gevaarlijk, hé?” Abel, onze grote dierenvriend ging in onze rugzakken naarstig op zoek naar een potje, want de kevers waren zijn vrienden en moesten dus komen logeren. Helaas, we hadden geen enkel potje bij. Hij doorzocht de rugzakken nog eens en zei: “Mama, ik heb het, we kunnen ze in de aluminiumfolie rollen en ze zo mee naar huis nemen, toch?” Mama: “Zou jij dat leuk vinden als we jou

zouden oprollen in een worstje aluminiumfolie?” Abel: “Euhm, nee, toch niet... zullen we de kevers dan maar hier laten?”

Bijna 8 km later ploften we neer op ons terras, haalden we ijsjes uit de diepvries en praatten na over wat we leerden, wat we ontdekten, hoe we als broers met elkaar moeten leren omgaan (en soms heel verdraagzaam zijn), hoe we zorgzaam kunnen zijn voor de natuur. We stuurden een massa schuilselgies naar papa. We stuurden eveneens een whatsappje naar de vriendin dat we toch niet gesmolten waren, niet van de warmte en niet van de regen, en stuurden we nog een dikke merci naar de vriendin waarvan we het bananenbrood kregen, mijmerden we over de weg zoeken of de weg vinden... en deden we de rest van de avond niets!

P.S.: Eli had in de voormiddag, voorzienend als we soms zijn, al heerlijke broccoli-zalm quiches gemaakt. Dus deden we letterlijk de rest van de avond niets 😊...

*Ann Van der Flaas
mama van Eli 12 jaar, Micha 10 jaar,
Abel 8 jaar, Juda 5 jaar
en pleegmama van Rafaël 5 jaar*

